

Danes, ko se liturgično življenje tako naglo razvija in ko si tako pogosto slede novi liturgični predpisi, je še posebej potrebno, da se vsi dosledno držimo. Obenem pa se moramo po vseh župnijah potruditi, da dosežemo čim višjo stopnjo sodelovanja ljudstva pri službi božji. Le tako bodo naši verniki imeli v tis, da je tako sodelovanje res želja Cerkve in ne le sanja posameznih zanesenjakov. Kako se razlikuje služba božja po posameznih župnijah in kako lepo bi bilo, ko bi povsod izvedli vse tisto, kar je že dovoljeno! Kako lepo bo, če bomo vsi dušni pastirji vestni rubricisti in vneti liturgisti!

O CERKOVNIŠKI SLUŽBI

Tudi cerkovniki bi morali biti povsod, kakor so že ponekod, na pr. v mariborski škofiji, podvrženi škofovi in dekanovi vizitaciji. Pobožen in pošten cerkovnik more namreč mnogo pripomoči k večji Božji časti in k zveličanju duš, medtem ko je malopriden, brezbrizen ali celo neveren cerkovnik cerkvi in vernikom v veliko škodo in v pohujšanje. Ako pred Najsvetejšem sploh ne poklekne ali samo cincne, ako v zakristiji ali celo v cerkvi glasno govori, ako kelih in druge svete posode prijema brez spoštovanja, je to dokaz, da tudi do Jezusa v tabernaklju nima spoštovanja, pa tudi, da župnik, ki kaj takega trpi in cerkovnika ne posvari, ni nič boljši.

Pri svetih in pobožnih opravilih v cerkvi bi moral biti cerkovnik prav tako kakor duhovnik združen z Bogom vedno in povsod. To bo dosegel, ako bo pred Najsvetejšim ne le vsakokrat lepo pokleknil, ampak v duhu Jezusa tudi pozdravil, večkrat ponovil dober namen in šele potem začel opravljati molče svojo službo. Ko ima opraviti s korporali in purifikatoriji, si more predstavljati, da ima v rokah plenice, v katere je bilo povito dete Jezus. Z opravičom naj združuje dejanja ljubezni, zahvale in darovanja. To mu bo mnogo pripomoglo za pobožno zbranost, posebno če se spomni, da ga gleda iz tabernaklja Jezus. Pri svojih opravilih se mora varovati vsake jeze in nepotrpežljivosti, pa posebno mržnje do bližnjega, sicer njegova služba Bogu ne bo všeč. Naj ne bo nikoli častihlepen, da bi želel bolje in več storiti, kakor delajo drugi ali kar more storiti, zakaj taka častihlepnost mu vzame dušni mir, v drugih pa vzbuja nevoščljivost in pokoplje ljubezen.

V občevanju z duhovniki in tudi z drugimi osebami naj ne bo preveč domač, radoveden v pogledih in v poslušanju, ker ga to preveč raztresa, da lahko kaj napačno stori.

V cerkvi in zunaj cerkve naj se cerkovnik vede dostojno in lepo, ker vsak dan streže in služi najvišjemu Gospodu. Zlasti se varuj pijančevanja. Službo opravljaj zvesto in vestno, ne le zaradi ljudi, ampak predvsem zaradi Boga. Bodi vedno snažen in pazi na snago v cerkvi in na vsej njeni opravi; pazi na tla, stene, oltarje, prižnico, sprovednice, podobe, okna itd.

Župnikova skrb je, da cerkovnika o njegovih dolžnostih pouči, tako glede snaženja svetih in dragih posod, glede večne

luči, zračenja cerkve, zvonjenja, stolpne ure, vedenja v cerkvi, krašenja oltarjev, zaklepanja vrat, da se v cerkev ne prikrade tat. Pouči naj ga, naj pazi na ministrante, naj ne pusti ničesar iz cerkve odnesti. Pouči naj ga, kako je treba ravnati z mašno obleko, zračiti omare, da obleka in perilo ne plesni. Pouči naj ga, da bo znal peči hostije. Posebej ga pouči o velikem tednu in mu daj v roke vodilo, ki so ga izdali ordinariati.

Ker je služba cerkovnika tako važna, naj cerkovnika sprejme v službo celotno cerkveno predstojništvo. Potrди naj ga škofijski ordinariat, ki imej tudi pravico, ga odstaviti, če službe ne opravlja po predpisih. Preden cerkovnik nastopi službo, naj pred župnikom in cerkvenimi ključarji moli veroizpoved in se s pri-sego zaveže, da bo vršil svojo službo zvesto in vestno, da bo svojim predstojnikom pokoren, da bo živel po veri in da ne bo dajal nikomur pohujšanja.

FRANC RAMPRE

JOŽEF LÖW UMRL

Dne 22. septembra 1962. je, star 69 let, v Rimu za kapjo umrl znani liturgični strokovnjak, vicerelator svete kongregacije obredov, redemptorist p. Jožef Löw. Njegovo ime nam je postalo najbolj znano po njegovih člankih v listu *Quartalschrift* iz Linca, v katerih je za srednjeevropske razmere tolmačil novejšo liturgične reforme, zlasti novi obred velikega tedna in novi kodeks rubrik. Obnovljeni obred velikega tedna na pr. naroča, da je dosedanje pobožne navade modro treba vskladiti z novimi obredi; pri nas smo se držali tolmačenja p. Löwa in po nekaterih škofijah obdržali tradicionalni božji grob.

P. Löw se je rodil leta 1893 na Dunaju. Vstopil je, star 18 let, v kongregacijo redemptoristov in bil leta 1919 posvečen za duhovnika. Nekaj let je na redovnem institutu poučeval liturgiko, krščansko arheologijo in zgodovino krščanske umetnosti. Za svojo stroko se je nekaj časa spopolnjeval tudi v Rimu.

Ko je bil leta 1935 znani liturgični strokovnjak Antonelli imenovan za generalnega relatorja zgodovinskega odseka pri kongregaciji obredov, je bil na njegovo priporočilo za njegovega namestnika in sodelavca imenovan p. Löw. Novi službi je redovnik posvetil vse svoje moči, v tem odseku kongregacije je bil ne le splošno liturgični, temveč posebej hagiografski strokovnjak. Zbral in znanstveno je analiziral na pr. dokumente za potrditev češčenja naše svetnice svete Heme, o kateri je že prej izdal nekaj del. Zadnji čas je proučeval dokaze za svetost božje služabnice Bernarde Heimgartner (umrla 1863), ustanoviteljice sester sv. križa v Meinzingu v Švici. Veliko je sodeloval pri pripravljanih delih za liturgično obnovo velikega tedna in pri novem zakoniku rubrik.

P. Löw je bil pobožen, skromen in preprost duhovnik. Vedno je z velikim zanimanjem spremljal zdravo liturgično-pastoralno gibanje.